

ИСПОД ОРЛОВОГ КАМЕНА

Мајци

Кад је мајка остарила, онемоћала,
после сваког купања тражила је
да јој само ја сечем нокте –
најпре на прстима обе руке,
а потом на сусталим ногама.
Она је све време само ћутала
и жмурећи загладана у себе
као да је летела небеским сводом
успламсалих далеких галаксија.
На крају би дубоко уздахнула
и није дала да посечене нокте
проспем, да их бацам у ђубре.
„Иди остави их испод Орловог камена”,
рекла би тихо као шуштави ветар,
као да свету тајну поверава.
„Нек никну чкаљ, купине и шипак”,
говорила је. „Да нико не приђе
гнезду орлушице
с немоћним крилима, с тупим канџама,
с одавно одлетелим птићима!”

ТИ СИ НАЈБОЉЕ ЗНАО

*Не постоји ишлица која је
пројевала у шућој домовини
Анте Поповски*

Када се ради о певању
оног што увек само долази
изнутра извире и с лакоћом
намах испуни цео простор
милозвучним широким вокалима
чистим одабраним једрим речима
свим стављеним на своје место
у мисаоној ниски која баца зрак

чак и на најтамније делове
 минулих мрачних векова
 али и на још неорошену
 капима светлости будућности
 једино си Ти најбоље знао
 да само у својој домовини
 птица може истински да пева
 не чезнући за летом под туђим небом!

ПОЛИФЕМОВ ГНЕВ

Је л' те проклеше
 подземна бића
 зли духови
 и страшни демони
 да само једним оком
 видиш свет
 да осим млечнобелу Галатеју
 све мрзиш
 мрачне и нагонске силе
 вулкански избацујеш
 на све што приђе
 твојој пећини?

Јеси ли начинио кобну грешку
 док си ковао муње
 небеским боговима
 те су ти сада све стене мало
 док их невиђено бацаш
 на све што плови морем
 и лети небом?

Не гледај у морску пучину
 у ведром сутону:
 Одисеј ће с друге стране стићи
 да ти одузме вид
 да те ослободи гнева!

УМОРНЕ ОЧИ

Нечим чистим скривеним
закопанам у дубину
лече се уморне очи
враћа вид
рађа нови простор
пред погледом
да опет сине муња
уместо бисера
да кап росе
уђе у шкољку!

Пред уморним очима
разлива се тмина
таласа се црни покривач
као пред погледом
усамљеног испосника
после дугог и упорног
гледања у сунце!

РАЗАПИЊАЊЕ РЕЧИ

(На почетку беше реч)

Све беше створено
и реч уђе у човека
добе облик, доби боју
добе дом!

И уместо да пролепша
и пробуди глас
у сну превари душу
да напусти тело!

Онда дође крст
и поче разапињање
Речи!

(С македонској ђревео Ристио Василевски)